

דובר בענין חכמת הגרפולוגיה [הכרת מדות האדם ואופיו ע"י כתב ידו] והאריך בזה בידענות מופלגת סיפרתי לפניו על אחד מהפרופסורים הגדולים בזה שקיבל לידיו כתב יד של אחד מגדולי צדיקי הדור הקודם שהיה מופלג ביותר במדותיו התרומיות זהות הכותב לא נאמרה לאותו פרופסור ועל פי הכתב יד החליט הפרופסור שהכותב לא היה משובח במדותיו כששמע הפרופסור את זהותו של הכותב השתומם מאד ואמר שאין לו הסבר לכך שחכמת הגרפולוגיה לא תאמה במקרה זה את אופיו האמיתי של הכותב. שאלני אד"ש כלום יודע הנך מה היה תוכן של אותו כתב יד? אמרתי לפניו שתוכן המכתב היה בקשת המלצה למוסד מסוים, נעז אד"ש ואמר: כל חכמת הגרפולוגיה היתה כבר ידועה לחז"ל והיא מרומזת בדברי הגמ' "אנא נפשי כתבת יהבת" יסוד הענין הוא בזה שההכותב משקיע את מהות אופיו בכתובה ועל כן ניכר בכתב אופי האדם אולם פעמים שהכותב כותב את הדברים ולבו כל עמו כפוי הוא בכתובת הדברים מכל סיבה שהיא ובמקרה כזה לא ניתן להכיר מן הכתב את מידת הכותב ולכן במקרה דנן לא מן הנמנע שאותו צדיק שהיה אף הוא ראש ישיבה נאלץ לכתוב את מכתב ההמלצה ולבו כל עמו שמא יזיק הדבר לישבתו הוא וכיון שהדבר נכתב בצורה הזו שגה הפרופסור באבחנתו, גם האריך בדברי התפארת ישראל בסוף מסכת קידושין ובדברי האור פני משה בענין משה רבינו ואמר: שחסידים לא קיבלו את הנאמר שם שהרי נאמר חכמת אדם תאיר פניו ונאמר הכרת פניהם ענתה בס.